

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

“Ηλθε!— Ο φιλότεχνος πρόγκηψ. — Ο έօρτα-
σμὸς τῆς ἑκατονταετηρίδος. — Τὸ Ἀριστεῖον. — Αἱ
ἀπτῆνες Χ εἰς τὴν ζωγραφικήν. — Ἡ ἡθικὴ εἰς τὸν
κινηματογράφον. — Welte—Mignon. — Ἡ μου-
σικὴ τῶν κέντρων. — Δημοσιογραφικὸν φινιόπωρον.
— Ἡ ἀνύπαρκτος Λέσχη.

ΣΤΟΡΙΚΗ θὰ μένη εἰς τὰ χρονικὰ
τῶν Ἀθηνῶν ἡ βῃ Δεκεμβρίου, καθ’
ἥν ἐν ἔξαλλῳ συναγερμῷ δὲ λαὸς ὑπεδέ-
χθι μὲν ἀνοικιὰς ἀγκάλαις, δακρύων ἐκ
συγκινήσεως, τὸ λατρευτόν του Βασι-
λέα, ἀπὸ τοῦ δοπίου βίᾳ ἔχωρίσθη.
Ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ἐνοστάλγει ὁ
Βασιλεὺς τὸν λαόν του καὶ ὁ λαὸς
δραματίζετο τὸν Βασιλέα του. Καὶ στα-
ταν ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς Δικαιοσύ-
νης δπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θρόνον
δ Μάρτυς Ἡγεμών, ἡ πόλις ὅλη ἀ-
πετέλεσεν ἔνα παιᾶνα νικητήριον, καὶ οἱ παλ-
μοὶ ὅλοι ἡνῶθησαν εἰς μίαν τεραστίαν ἀνα-
κραυγήν : « Ἡλθε! » Πόσους δὲν περικλείει ἡ
σύντομος αὐτὴ λέξις πόνους καὶ χαρὰς πόσας!

*
Ο διανοούμενος κόσμος ἐπανεῦρε τὸν Ὅψη-
λὸν προστάτην τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, τὸν
φιλότεχνον Πρύγκηπα Νικόλαον, τοῦ δοπίου τὸ
ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πνευματικὴν κίνησιν ἔξε-
δηλώθη πάντοτε ζωηρότατα.

Οταν ἦντυχησα πρό τινος νὰ συνομιλήσω
μετὰ τῆς Α. ‘Ψ. ἐπὶ μακρόν, ἔξειμησα τὸν εἰ-
λικρινῆ πόθον δπως καταστῇ ἐνήμερος τῆς ἐν
‘Ελλάδι φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως
κατὰ τὴν ἀπουσίαν του καὶ δώσῃ νέαν ζωὴν εἰς
αὐτήν. ‘Η Ἐθνικὴ Πινακοθήκη, ἡ Ἐταιρεία
τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, ἡ Ἀρχαιολογικὴ
Ἐταιρεία ἀνακτῶσι τὸν Ἐπίτιμον αὐτῶν Σύμ-
βουλον. Μετὰ τῆς χαρακτηρίζουσας αὐτὸν συμ-
παθοῦς λεπτότητος θὰ εὐδοκήσῃ νὰ προσταται
πάσης εὐγενοῦς ἐκδηλώσεως τοῦ Καλοῦ, τοῦ
δοπίου ἀπὸ φύσεως καὶ ἀπὸ μορφώσεως εἰνε
δ ‘Εκλεκτὸς μύστης.

*
Ολίγος χρόνος μᾶς χρείζει ἀπὸ τῆς 25
Μαρτίου καὶ οὐδεμία ἐργασία γίνεται διὰ τὸν
έօρτασμὸν αὐτῆς. Οὔτε ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ
δὲν κατητοίσθη ἀκόμη. ‘Η Ἐκατοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἐθνεγερούσας, ἥτις ἐπρεπε νὰ δονήσῃ ἀπὸ
ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἑλλάδα, ὡς τὴν ἐδόνησε
τὸ καιροφύλλι τῶν Ἀρμοτωλῶν, δὲν θὰ ἔχῃ
καμίαν ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα. ‘Αλλ’ ἀν δ
πανηγυρισμός, ὡς ἐκ τῶν πολεμικῶν γεγονότων
δὲν παρεσκευάσθη, ὡς ἐπρεπε ἀπὸ ἐῶν, ἡ ἀκρι-
βῶς ἔνεκα τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐπαύξησις τῶν

δρίων τοῦ Κράτους, ἀποτελεῖ τὸν περιφρανέ-
στερον ἔօρτασμὸν διὰ τῆς ἵκανοποιήσεως τῶν
ἔθνων δικαίων ἐν εὐρυτάτῃ ἀκτῖνῃ. Εἶνε ἐν
τούτοις ἵσως καιρὸς νὰ διοργανωθῇ μία μεγάλη
καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, περὶ λαμβάνουσα τὰ καλ-
λίτερα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν ‘Ελλάδι ἐργων
‘Ελλήνων καλλιτεχνῶν ἵνα καταδειχθῇ ἡ πρόο-
δος τῶν Τεχνῶν καὶ δοθῇ ἐπίσης μία μεγάλη
μουσικὴ συναυλία εἰς ἥν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι
οἱ ἐν Ἀθήναις μουσικοί, ἐκτελοῦντες ἑλληνικὰς
συνθέσεις κατὰ χρονολογικὴν σειράν. ‘Ἐπ’ εὐ-
καιρίᾳ δὲ τῆς ΚΕ’. Μαρτίου νὰ συγχροτηθῇ
διὰ Νόμου εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἥτις νὰ παρα-
σκευάσῃ πληροφορίαν τῶν ‘Ελληνιστὶ¹
ἐκδοθέντων ἥν πόδε ‘Ελλήνων εἰς ἔνεας γλώσσας
βιβλίων ἥτις ὅχι μόνον θὰ ἀποβῇ κάποιτρον
τῆς πνευματικῆς κινήσεως εἰς διάστημα ἐνὸς
αἰώνος, ἀλλὰ θὰ καταστῇ καὶ τὸ ἀπαραίτητον
βιοήθημα εἰς πάντας τοὺς εἰς τὰ γράμματα καὶ
τὰς ἐπιστήμας ἀσχολουμένους, καθὼς καὶ εἰς
τοὺς μελετητὰς τοῦ ἔθνους βίου καὶ τῆς Κρα-
τικῆς λειτουργίας. ‘Ἐκτὸς τῆς τιμητικῆς ἐπιει-
μονὸς Ἐπιτροπῆς, εἰνε τῆς Κυβερνήσεως καθῆκον
νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἐνὸς τοιούτου ἐργον, τὸ
δοπίον βέβαια δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν οὔτε
ἀπὸ τὴν ἴδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, ἀνεπαρκῆ
πάντως, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν,
καὶ ταύτην ἀνίσχυρον ἵνα ἀντεπεξέλθῃ εἰς με-
γάλας δαπάνας. Πολυμελὴς ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ
καταρτίσῃ τὸ ὑλικόν, νὰ τὸ ταξινομήσῃ καὶ διὰ
ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους νὰ ἐκτυπωθῇ τὸ
Βιβλιογραφικὸν Ἀρχεῖον τῆς πρώτης ἑκατονταε-
τίας, συνεχίζομενον ἀνὰ πᾶσαν δεκαετίαν ἐν
τῷ μέλλοντι.

*
Τὸ Ἀριστεῖον ἀπενεμήθη ἐφέτος εἰς πεζο-
γάραφον. Δόξα σοι δ Θεὸς ποῦ ἱβρουλίθη συνιέ-
ναι ὁ κ. Δροσίνης, δστις εἰκής πάθη ποιητομα-
νίαν. ‘Ο νέος Ἀριστεὺς ἐπανέρχεται εἰς τὴν φι-
λολογικὴν ζωὴν, ἔξι ἥτις εἰκένεις ἀποσυρθῆ, ἀφω-
σιτθεὶς εἰς τὴν λατρείαν τῆς θρησκείας. ‘Ο μετὰ
τοῦ Παπαδιαμάντη ἀποτελῶν ἔνωντος, πολλὰς
ἔχων τὰς δομούστητας, εἰς τὸ συγγραφικὸν ὑφος,
τὴν πρωτοτοπίαν τῶν θεμάτων, τὴν θρησκο-
ληψίαν, τὴν ἴδιορρυθμίαν τῆς ζωῆς, τὴν αὐτὴν
πιτρούδη, εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ ἀγαθότητα
‘Αλέξανδρος Μωραΐτεδης δ σκεδόν λησμονημέ-
νος τιμᾶται ἐπαξίως τῆς λογοτεχνικῆς του ἀξίας
καὶ ἡ βραβεύσεις του θὰ γίνη ἀφορμὴ δπως
γίνη γνωστὸς εἰς εὐρύτερον κύκλον δ μετριό-
φρων συγγραφεεὺς τῆς «Καδένας» καὶ τῆς
«Αργανούλας».

‘Ο κ. Μωραΐτεδης μᾶς ἥνοιξε πρώτος νέους

δρίζοντας μὲ τὰς νησιωτικὰς ἥθογραφίας του. "Υφος ἀπέριττον, ἀπεικόνισις πιστὴ καὶ ζωηρὰ τῆς Ἑλλ. ζωῆς, γλῶσσα δμαλή καὶ ρέουσα. "Οπως εἶνε δ ἄνθρωπος, εἶνε καὶ δ συγγραφεύς. Συμπαθής, ἀφοσιωμένος εἰς τὰ θεῖα, ἀπλοῦς. Καὶ ἦτο πάντοτε τοιοῦτος. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ως καθηγητὴν μου, μὲ πόσην εὐγένειαν, ἥρεμίαν μᾶς ἐδίδασκε. Τὸν ἔθεωρούμενον ως συμμαθητήν. Διὰ τὸν Μωφαϊτίδην ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ἀριστείου εἶμαι βέβαιος διτι θὰ εἶναι ἔξι δῆλης του τῆς ζωῆς ἡ πλέον στενόχωρος ἡμέρα !

*
Δὲν ὑπάρχει διαγνωστικὴ μόνον εἰς τὴν παθολογίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωγραφικὴ εἰχεν ἀνάγκην λατροῦ διὰ νὰ διαπιστωται ἡ παλαιότης καὶ γηησιότης ἐνὸς πλακος. Καὶ δ ἰατὺδε ενδέθη. Εἶνε δ Γάλλος δόκτωρ Ἀνδρέας Σερόν, ὅστις κατ' ἀνακοίνωσίν του εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἐφήρωμεσε τὴν φαριογραφίαν διὰ τῶν ἀκτίνων X ἐπὶ σειρᾶς παλαιῶν εἰκόνων τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου καὶ ἀλλων γεωτέρας τέχνης. Εἰς τὰς φωτογραφίας ἄς ἔλαβε, αἱ μὲν παλαιὰ εἰκόνες ἀποδίδονται μᾶλλον εὐδιάκριτοι; ἐνῷ αἱ νέαι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρισθοῦν. Ἐπίσης εἰς παλαιὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ὁθόνης τῶν δποίων ἔξωγραφήθησαν μεταγειεστέρως ἀλλαι, διὰ τῆς φαριογραφίας παρουσιάσθη καθαρωτάτῃ ἡ παλαιὰ εἰκὼν ὑπὸ τὰ ἔξαφανισθέντα χρώματα τῆς νεας. Οὕτω, λύεται ἐν μέγᾳ πρόβλημα, τῆς γηησιότητος τῶν εἰκόνων. Πόσα πλαστά ἔργα ἦπο ἀπατεώνων δὲν ἐπωλήθησαν εἰς Μουσεῖα, καὶ ποσάκις οἱ ἐμπειρογνώμονες δὲν ἡπατήθησαν! Ἡ φυσικὴ ἔγγησις τοῦ φαινομένου εἶνε ἀπλουστάτη. Οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι μεταχειρίζοντο κυρίως μεταλλικὰ χρώματα, τὰ δποῖα σταματοῦν τὰς ἀκτίνας X, ἐνῷ οἱ νέοι μεταχειρίζονται φυτικὰ χρώματα, τὰ δποῖα διαπεροῦν αἱ ἀκτίνες.

*
Ἐν Ἰταλίᾳ ἔξεδόθη Β. Δ. δι' οὐ κατηστίσθη ἐπιτροπὴ ἐλέγχου τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, εἰς ἣν ὅταν ἡ εἰκόνη συμπαρεθεύει μία μήτηρ, ἢτις ὅταν ἔξελέγχῃ κατὰ πόσον εἶναι ἥθικαι αἱ διὰ πρώτην φροὰν προβαθλόμεναι ταινίαι. Τὸ μέτρον εἶνε ἀξιον μιμήσεως καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, δποὺ δ κινηματογράφος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ δλα τὰ κακούργηματα, τὰ εἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰς ἀδηλιότητας εἰς τοὺς θεατάς, τῶν δποίων τὰ τρία τέταρτα ἀποτελεῖ ἡ γεαρὰ ἥλικια. Ἡ Ἀστυνομία κάποιες συνεκινήθη κάτις ἥθελησε νὰ προστατεύσῃ τὴν κοινωνίαν, ἵνες ὑπουρος ἔχθρος κατέστη δ κινηματογράφος, ἀλλ' ἀνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Ἡδη συνέστησε μόνον δπως εἰς τοὺς παιδιὰς κάτω τῶν 16 ἐτῶν ἀπαγορευμένη ἡ εἰσόδος δσάκις ἀναπαρίστανται ἐγκλήματα καὶ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι.

*
Διὰ πρώτην φροὰν ἐν Ἑλλάδι ἥκουσθη τὸ αὐτόματον μουσικὸν δργανον Βέλτε-Μινιόν. Ἐνεφανίσθη πρὸ δεκαετίας-Γερμανικὴ τελειοποίησις, ἀνωτέρα πιανόλας καὶ φωνόλας-ἀλλ'

ἔνεκα τοῦ πολέμου δὲν διεδόθη ἐπαρκῶς. Τὸ κυριώτερον πλεονέκτημα εἶνε διτι ἀποδίδει καθαρότατα τοὺς τόνους, τόσον καθαρά, ὥστε δ διευθυντὴς τοῦ Ὦδείου τῆς Λειψίας ἀπὸ τὸ παραπλεύρως δωμάτιον ἐννοοῦσε τίνος πατέμιον ἥτο κάθε τεμάχιον. Αἱ συναυλίαι ἀς δι' αὐτοῦ ἔδωσε δ Μουσικὸς οἰκος Καζάζη ἥσαν ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Ἀκούει τις τοὺς μεγαλειτέρους μουσικογονὸς ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἐκτελεστάς, μὲ δλίγα ἔξοδα, συχνότατα, καὶ τὸ σπουδαιότερον διτι λείπουν αἱ ἐμφανίσεις τῶν ἐκτελεστῶν καὶ τὰ χειροκοπήματα. Θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσῃ τις τὸ ἴδιο τεμάχιον ἀπὸ δύο διαφόρους ἐκτελεστάς παιζόμενον.

*

"Ο Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀπηγόρευσε τὴν εἰς τὰ ἑστιατόρια καὶ ζυθοπωλεῖα ἀνάκρουσιν ἀνεύ λόγου τοῦ Ἐδν. ὕμνου, συνέστησε δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας δρχήστρας διειθυντάς δημοσίων κέντρων ὅπως τὰ ἡμίσια τῶν ἐκτελουμένων μουσικῶν τεμαχίων εἶνε Ἐλληνικὰ καὶ κυρίως δημοτικὰ ἀσματα. Εἶνε ἡ πρώτη φροὰ καθ' ἥν ἡ Ἀστυνομία ἐπεμβαίνει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μουσικῆς. Ἡτο ἀνάγκη καὶ αὐτὸ νὰ γίνη θὰ εἴμεθα δ' ἐγγνώμονες ἐάν ἐπροστάτευε καὶ τὴν δημοσίαν αἰσθητικὴν ἀπαγορεύουσα καὶ τὴν πλανόδιον μουσικήν, τὴν καταβασανίζουσαν τοὺς ἀστοὺς μὲ τὰς ἀφορίτους παραφωνίας. Τούλαχιστον τὰ κοσμικά κέντρα πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ πρώιμα ἀσθματικὰ ἑφωνητά καὶ τὰς αἰωνίους λατέρνας. . .

*

"Απαράλλακτα δπως τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα πίπτουν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὄχρα καὶ μαραμένα, ἔτσι ἐφυλλορόησαν ἐντὸς ἔβδομάδος δέκα Ἀθηναϊκά ἡμερήσια φύλλα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐτὴν νόσον, τὸν μαρασμὸν τῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐνέσεων ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου, μόλις τὸ πολιτικὸν κόρμα εἰς ὃ διοψύχως ἀνήκον, ἔξεπεσε τῆς ἀρχῆς. Εἰς ἐπιμημόδουνον ἀναγράφομεν τὰ δνόματά των κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν: Ἀκρόπολις, Ἀμυνα, Ἀνατολή, Ἀστήρ, Βαλκανικός Ταχυδρόμος, Δύναμις, Καιροί, Νέα Ἐλλάς, Νεολόγος, Σημαία. Ἐξ αὐτῶν πρέπει νὰ τονισθῇ διτι δύο ἥσαν αἱ ἀρχαιότεραι, αἱ δποῖα πολλάκις ἀντέστησαν εἰς τοὺς κινδύνους τῆς διακοπῆς. Οἱ «Καιροί» καὶ ἡ «Ἀκρόπολις».

*

"Ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας δέκα πέντε ἔνοι ανταποκριταὶ γνωστοτάτων ἐφημερίδων, μετὰ Ὁδύσσειαν εἰς ἀδυσώπητον τυφῶνα δφειλομένην. Ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ τοὺς ἐπεριποίηθη δπον ἥτο δυνατόν, ἀλλὰ παρετηρήθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῆ μία σημαντικὴ ἔλλειψις ἐν Ἀθήναις, μᾶς Δέσχης τῶν Ἀνθρώπων των Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ἥτις θὰ ἥτο ἀρμοδιοτέρα νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ξένους δημοσιογράφους.

"Ολοι οἱ ἐπαγγελματίαι ἔχουν τὰ σωματεῖα των, πολλάχις ἐξυπηρετοῦντα, ὑλικῶς καὶ ἥθικῶς, τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτά. Μόνον οἱ ἀνθρώ-

ποι τοῦ πνεύματος, οἱ δυνάμεινοι ως ἔκ τῆς μορφώσεώς των νὰ ἐπιδράσωσι ἐτὶ τῆς ὅλης κοινωνικῆς καταστάσεως ἐπ' ἄγαθῷ, στεροῦνται μιᾶς στέγης, ἐνὸς ἐντευκτηρίου, μιᾶς ἐνώσεως, ὃχι εἰδικοῦ κλάδου, ἀλλὰ γενικῶς συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν, τῆς δποίας τμήματα ἡδύναντο νὰ ἀποτελέσουν αἱ ὑφιστάμεναι σήμερον καὶ φυτοζωοῦσαι φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ Ἐταιρεῖαι. Τοιοῦτον ὕδρυμα, ἐνισχυόμενον οἰκονομικῶς ὑπὸ τοῦ Κράτους ὃχι μόνον θὰ ἐβελτίωνε τὴν

θέσιν τῶν πνευματικῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ καὶ γενικωτέραν θὰ εἴλε σημασίαν, διότι θὰ ἔδιδε γενναίαν ὥθησιν εἰς τὴν κίνησιν τῆς πόλεως καὶ εὐπρεπῶς θὰ ἀντιπροσώπευεν αὐτὴν ἔναντι τῶν ξένων, δσοι ἔχουν ἀποστολὴν νὰ ἐκθέτουν τὰς ἐντυπώσεις των ως δημοσιογράφοι ἢ ὡς συγγραφεῖς ἢ ἐρχονται νὰ δεῖξουν τὴν καλλιτεχνικήν των ἰδιοφύτων. Ἀς ἐλπισωμεν ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις θὰ σκεφθῇ καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο.

ΔΑΦΝΙΣ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θλασος 'Ωδείου

“*Ἄι Γυναικες μας*, τοῦ Γερμανοῦ Μύλλερ, πεντάπρακτος κωμῳδία, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Σ. Μαρκέλλου. Κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἔργον. Σκηναὶ εὑρμαῖς, ἴδιας ἡ πλαστὴ ἐμφάνισις ἐνὸς πράκτορος μικροῦ ποδέσεων ως μιστικού μερού, περὶ ἣν πλέκεται τὸ ἔργον. Τὸ πρόσωπον αὐτὸν ὑπεδύθη μὲ τὴν συνήθη ἐπιτυχίαν του δ. κ. Κοντογιάννης. Πολὺ καλὴ ἡ δ. Ξ. Κανελλοπόύλου (Νέλα Βέρη) ώς σύζυγος ἐνὸς εἰσοδηματίου.

Διὰ πρώτην φορὰν ἐπαίχθη ἐν “Ελλάδι ἡ τραγικὴ τριλογία τοῦ Γκριλπάρστερ, τὸ “*Χρυσοῦν Δέρας*”. Τὸ α'. μέρος, δ. «Ἐένος», εἰνε μονόπρακτος τραγῳδία, τὸ β' οἱ «Ἀργοναῦται» τετράπρακτος εἰς 8 εἰκόνας. Τὸ τρίτον ἡ «Μήδεια» θὰ παιχθῇ ἀργότερον. Τὰ δύο πρώτα μέρη ἐπαίχθησαν μαζῆ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Οἰκονόμου καὶ σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου. Τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὥραίου ἔργου, ἀγνώστου παραδέξως παρ' ἡμῖν, δφειλομεν εἰς τὴν πρωταγωνίστριαν δ. Κοτσάλη, ἡτις ἐκδημισε τὸ κείμενον ἐκ Παρισίων. Εἰς τὴν τριλογίαν τὸ κύριον πρόσωπον εἰνε ἡ Μήδεια, δ. πέροχος αὐτὸς γυναικεῖος τύπος τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας. Ξένος — εἰς τὸ α' μέρος — εἰνε δ. “Ελλην Φριξός” ἐν φονεύει ἐλθόντα εἰς Κολχίδα δ. Βασιλεὺς Αἰγάτης καὶ λαμβάνει τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐνῷ ἡ κέρη του Μήδεια προμαντεύει κακά. Εἰς τὸ δ' μέρος, ‘Ἀργοναῦται’ ἐρχονται ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ιάσωνος διὰ νὰ ἐπανακτήσουν τὸ δέρας.

“Ο Ιάσων σαγηνεύεται ἀπὸ τὴν Μήδειαν, τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη ἀποχωρίζεται τοῦ πατρός της διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ιάσωνα. Αὐτὴν εἰνε ἡ γενικὴ γραμμὴ τοῦ μύθου, ἐφ' ἣς δ συγγραφεὺς ἔγραψε δυνατὰς καὶ δραματικώτατας σκηνάς. Ως Μήδεια ἡ δ. Κοτσάλη, εἶχε στιγμάς δυνατῶν καλλιτεχνικάς. Μετὰ τὴν δ. Κοτοπούλη εἰνε ἡ μόνη ἡτις δύναται νὰ διερμηνεύῃ ρόλον τραγῳδοῦ. Παρετηρήθη δὲ δτι ἡ διαμονή της εἰς Παρισίους τὴν ὥφλησε. Η αριθμή μερικῶν ὑπερβολῶν εἰνε φυσικωτέρα καὶ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὴν φωνήν.

“Ο κ. Ροντήρης ὡς Φριξός ἐπαιξε μὲ πολὺ πάθος καὶ μὲ δύναμιν δλονὲν γίνεται καλλίτερος. Ο κ. Δεστούνης ὡς Ιάσων καὶ δ. κ. Παπαχρήστος ως Αἰγάτης πολὺ καλοί. Εύσωνος ἡ εἰὰ πρώτην φορὰν ἐμφάνισις τῆς δ. Χ. Ρηγοπούλου εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀκολούθου τῆς Μηδείας Περιττῆς, διαφέυσασα τὸ θνομα τοῦ ρόλου της.

Τὸ “Φρενοκομεῖον”. Κωμῳδία τοῦ Γερμανοῦ Κ. Λάσουφς, κατὰ διασκευὴν ὑπὸ τῆς Α. Β. Υψ. τοῦ πρήγκηπος Νικολάου. Πλήρης κωμικωτάτων σκηνῶν, δν ἡρως γίνεται ἔνας περιεργος τύπος, δστις ἐκλαμβάνει δλους ώς τρελλούς. Τὸ ἔργον πολὺ διασκεδαστικόν, ἡρεσε πολύ, συνετέλεσε δ' εἰς τοῦτο ἡ ἐπιτυχῆς διασκευὴ.

Θλασος “Ἐταιρείας Ἐλλ. Θεάτρου”

“Ιωάννης δ Ζος”, τρίπρακτος κωμῳδία τοῦ Σασᾶ Γκιτρύ, πλήρης κωμικῶν ἐπεισοδίων, ἐπιτυχῶς διασκευασθεῖσα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς. Εξυπνον ἔργον καὶ πρωτότυπον. Παίζεται κατὰ τὸ ἡμισυ επὶ σκηνῆς καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὴν πλατείαν. Θέατρον ἐπὶ θεάτρου. Ο συγγραφεὺς δστις είναι καὶ ἡθοποιὸς ἐδάκνεσθη τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὴν μποεμικὴν ζωὴν τῶν συναδέλφων του, δν τὴν ἐπιπολαιότητα ἐγελοιογράφησε. Αἱ κωμικώτεραι σκηναὶ είνε αἱ στιχομυθίαι μεταξὺ τῶν ἡθοποιῶν ἀπὸ ἑνὸς θεωρείου καὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς. Επαίχθη συνολικῶς πολὺ καλά.

“Η ἀριστοκρατία τοῦ πλούτου”, δρᾶμα τοῦ Γάλλου Ακαδημαϊκοῦ Φάρμπρ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δαραλέξη. Συγκινητικόν, παλαιοῖς τύποις, διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις πρωτορισμένον. Μυθιστορηματικὴ συρραφή, ἀτεχνος ἐν πολλοῖς. Δὲν προεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον, οὔτε ἐπαίχθη καλά, ἐκτὸς τῆς κ. Μουστάκα εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἀποκαλύψεως εἰς τὴν Β' πρᾶξιν.

Καὶ μία ἑσπέρα μονοπράκτων, ἐξ δν τὰ δύο νέα δραματίκαια νεαρῶν συγγραφέων, τὸ πρώτον ἐμφανιζομένων, τὸ «Κλουβί» τοῦ κ. Πεσνεκίδου καὶ «Ἄς χωρισθοῦμε» τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Τσοκοπούλου. Αμφότερα σύγχρονα στρεφόμενα